

Arrest

**nr. 345 489 van 24 april 2026
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat Kristof LAUWENS
Temselaan 100A
1853 GRIMBERGEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 april 2026 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie houdende het overdrachtsbesluit (bijlage 26quater) van 16 april 2026.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van , waarbij de terechtzitting wordt bepaald op .

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K.LAUWENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en te zijn geboren op 20 januari 2006.

1.2. Verzoeker dient op 23 februari 2026 een verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat verzoeker op 3 juni 2024 in Slovenië, op 12 juni 2024 en 13 december 2024 in Duitsland, evenals op 28 oktober 2025 in Frankrijk een verzoek om internationale bescherming had ingediend.

1.4. Verzoeker wordt op 27 maart 2026 gehoord in het kader van de toepassing van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin III-verordening).

1.5. Op 30 maart 2026 wordt een terugnameverzoek gericht aan de Sloveense overheden, die op 3 april 2026 op grond van artikel 18.1, b) van de 1 Dublin III-verordening instemmen met dit verzoek.

1.6. De gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie neemt op 16 april 2026 een beslissing houdende een overdrachtsbesluit (bijlage 26^{quater}). Dit is de thans bestreden beslissing die aan verzoeker op 17 april 2026 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: wet van 15 december 1980), wordt aan de heer 1), die verklaart te heten(1):

(...)

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

Betrokkene wordt overgedragen aan de verantwoordelijke lidstaat Slovenië.

Betrokkene wordt vastgehouden in het Centrum voor Illegalen 127bis om de overdracht aan Slovenië uit te voeren.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Slovenië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 en van artikel 18 §1 b van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer S.Q. verder de betrokkene genoemd, die verklaarde de Afghaanse nationaliteit te hebben, bood zich op 23.03.2026 aan bij onze diensten met de bedoeling een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Betrokkene diende formeel zijn verzoek in op 23.03.2026. Betrokkene verklaarde dat hij nergens eerder een verzoek om internationale bescherming indiende maar vingerafdrukken gaf in Duitsland, Frankrijk, Slovenië en Zwitserland.

Onderzoek van zijn vingerafdrukken leidde tot een treffer in het kader van Eurodac vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffer toont aan dat de betrokkene internationale bescherming vroeg in Slovenië op 03.06.2024, in Duitsland op 12.06.2024 en 13.12.2024 en in Frankrijk op 28.10.2025.

Betrokkene werd in het kader van zijn verzoek gehoord op 27.03.2026. Hij verklaarde ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. Betrokkene stelde verder geen familieleden te hebben die in België of in een andere lidstaat verblijven.

Tijdens het persoonlijk onderhoud kon betrokkene geen identiteitsdocumenten voorleggen, hij stelde zijn taskara te hebben achtergelaten in Afghanistan en nooit een paspoort te hebben gehad. Betrokkene verklaarde dat hij Afghanistan in januari 2022 heeft verlaten, hij reisde te voet via Pakistan naar Iran waar hij ongeveer 2 jaar verbleef. Hij trok te voet en per auto verder naar Turkije waar hij ongeveer 2 jaar in Istanbul verbleef. Hij reisde vervolgens het grondgebied van de lidstaten binnen via Bulgarije (4 dagen) en trok te voet en per auto verder via Servië (een maand), Bosnië (2 dagen), Kroatië (2 of 3 dagen) naar Slovenië waar hij 5 dagen in een opvangcentrum bleef. Betrokkene verklaarde dat zijn vingerafdrukken werden genomen in Slovenië maar dat hij er geen verzoek om internationale bescherming indiende. Hij stelde dat dat hij per trein via Italië (3 of 4 dagen) en Zwitserland (1 dag) naar Duitsland reisde. Betrokkene verklaarde eerst dat hij geen verzoek om internationale bescherming indiende in Duitsland maar gaf nadien toe dat hij tweemaal een verzoek indiende en door Duitsland onder de Dublinverordening tweemaal werd teruggestuurd naar Slovenië. Nadat hij een tweede keer naar Slovenië was teruggestuurd reisde betrokkene per trein naar Frankrijk. Hij stelde eerst dat hij ook in Frankrijk geen verzoek om internationale bescherming indiende maar gaf nadien toe dat hij dit wel deed. Betrokkene verklaarde dat hij in Frankrijk ook in een Dublinprocedure voor Slovenië terecht kwam en na een verblijf van 5 maanden reisde hij op 22.03.2026 per taxi naar België.

Tijdens het persoonlijk onderhoud werd de betrokkene gevraagd naar de specifieke reden(en) waarom hij een verzoek om internationale bescherming indiende in België. Verder werd er ook gevraagd of de betrokkene omwille van omstandigheden van opvang en/of behandeling bezwaar heeft tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013. Betrokkene stelde geen specifieke redenen te hebben waarom hij naar België reisde. Hij uitte verzet tegen een overdracht aan Slovenië omdat zijn vingerafdrukken er onder dwang werden genomen. Hij stelde verder dat hij er goed behandeld en opgevangen werd. Betrokkene uitte geen bezwaar tegen een overdracht aan Duitsland of Frankrijk.

Op 30.03.2026 verstuurdde wij een terugnameverzoek naar de Sloveense, Duitse en Franse instanties. Op 02.04.2026 ontvingen we een weigering van de Duitse instanties. De Sloveense instanties stemden op 03.04.2026 in met ons verzoek conform artikel 18(1)b van Verordening 604/2013. Zij vragen de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Ljubljana - Jožeta Pučnika. Op 13.04.2026 ontvingen we een weigering van de Franse instanties.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij op de hoogte kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat zij door een overdracht aan Slovenië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat men in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we er op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublinverordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De Sloveense instanties stemden op 03.04.2026 in met de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek tot internationale bescherming met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013: "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". Hieromtrent verwijzen we ook artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013: "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af".

Dit betekent dat zijn verzoek nog hangende is en niet het voorwerp was van een finale beslissing. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Slovenië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale beschermingen de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. De Sloveense instanties zullen de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn verzoek.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Slovenië "indirect refoulement" impliceert merken we op dat Slovenië partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM wat betekent dat er kan van worden uitgegaan dat de Sloveense instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Slovenië sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten op de hoogte kunnen zijn van

het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Slovenië staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Sloveense instanties en zo nodig bij het EHRM wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

Middels het akkoord van 03.04.2026 hebben de Sloveense instanties te kennen gegeven dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene wat betekent dat een overdracht aan Slovenië geen (indirect) refoulement impliceert. De betrokkene zal na overdracht in Slovenië zijn verzoek kunnen verderzetten.

Slovenië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Sloveense autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpcedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Betrokkene verklaarde dat hij geen specifieke redenen had waarom hij een verzoek om internationale bescherming in België indiende. We benadrukken dat het niet aan de betrokkene is om zelf te bepalen in welke lidstaat zijn verzoek dient te worden behandeld. Het dient verder te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij een verzoek om internationale bescherming wil indienen zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Betrokkene verklaarde dat hij in Slovenië onder dwang zijn vingerafdrukken moest geven maar stelde dat hij er geen verzoek om internationale bescherming indiende. We benadrukken we dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve

niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene zijn vingerafdrukken diende te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Sloveense autoriteiten.

Betreffende de verklaring dat hij geen internationale bescherming vroeg in Slovenië merken we op dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodac-resultaat type "1" voor dit land opleverde. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers voor internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Hieruit dient te worden besloten dat de betrokkene een verzoek om internationale bescherming indiende in Slovenië.

In het rapport over asiel en internationale bescherming in Slovenië van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" over Slovenië (Miha Nabergoj, "Asylum Information Database –Country Report – Slovenia", laatste update op 19.08.2025, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) wordt gesteld dat er geen obstakels zijn voor personen die naar Slovenië terugkeren in het kader van een Dublinprocedure. Zij worden gezien als verzoekers om internationale bescherming van zodra zij terug in Slovenië zijn. (AIDA p. 53 "There are no obstacles for asylum seekers transferred from another Member State with regard to access to the asylum procedure. As confirmed by the Constitutional Court, Dublin returnees are considered asylum applicants from the moment of their return to Slovenia."). Personen die uit Slovenië vertrokken zijn terwijl hun procedure nog lopende was kunnen zonder problemen een nieuw verzoek indienen dat niet als een volgende verzoek wordt gezien (AIDA-rapport. P.53).

De Sloveense instanties geven verzoekers recht op materiele opvang in de Sloveense opvangstructuren

gedurende hun volledige procedure. Er zijn volgens het rapport geen problemen gekend waarbij verzoekers geen toegang zouden hebben tot opvang. (AIDA p. 81). In 2024 daalde het aantal aankomsten in Slovenië, nadat er in 2023 een probleem van overbevolking was ontstaan, de omstandigheden in de Sloveense opvang kenden echter geen significante verbetering door deze daling. De ombudsman uitte reeds sinds 2022 bezorgdheid dat de omstandigheden in de opvangcentra niet in lijn zijn met de Europese standaard. Hij oordeelde verder dat een capaciteitsverhoging noodzakelijk is om aan de minimumstandaard te kunnen blijven voldoen. Begin 2024 werden twee nieuwe opvangcentra aangekondigd. (AIDA p.88). We zijn van oordeel dat bovenstaande niet leidt tot het besluit dat de Sloveense opvangvoorzieningen dermate structurele tekortkomingen kennen dat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

Het feit dat kritische opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten van opvang en behandeling van verzoekers om internationale bescherming in Slovenië is volgens ons onvoldoende om tot het besluit te komen dat ten aanzien van Slovenië in het geheel niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel en dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Slovenië worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Betrokkene verklaarde dat hij in goede gezondheid is. Het Aida-rapport stelt dat toegang tot gezondheidszorgen voor verzoekers in Slovenië wettelijk gewaarborgd is en maakt geen gewag van problemen (AIDA p. 92). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate structurele tekortkomingen vertoont dat een overdracht aan Roemenië een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

Tot heden bracht betrokkene geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Slovenië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid een reëel risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat in het geval van de betrokkene de in Verordening 604/2013 bedoelde voorzorgsmaatregelen niet zouden volstaan.

We merken in deze verder op dat de Sloveense autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene of minstens 10 werkdagen vooraf in geval van speciale noden.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Slovenië niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Slovenië niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming, die aan de Sloveense autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten”

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Verzoeker wijst er in zijn verzoekschrift terecht op dat hij wordt vastgehouden in een gesloten centrum. Aldus heeft hij de feiten uiteengezet die de indiening van de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Verweerder betwist het hoogdringende karakter van de vordering niet. Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is voldaan.

2.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), evenals van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij verschaft volgende toelichting bij zijn middel:

"De bestreden beslissing van de DVZ maakt een bestuurshandeling uit zodat deze overeenkomstig de wet op de uitdrukkelijke motivering dient te worden gemotiveerd. De DVZ dient zijn beslissingen op gemotiveerde wijze te nemen, hetgeen in casu niet is gebeurd.

Het Hof van Cassatie heeft geoordeeld naar aanleiding van de schending van het grondwettelijk principe inzake motivering van rechterlijke beslissingen dat de motivering een wezenlijke waarborg tegen willekeur is en als bewijs geldt van het feit dat opgeworpen middelen werden onderzocht. (Cass. 12 mei 1932, Pas. 1932, I, 166)

De betwiste beslissing voldoet zelf niet aan de motiveringsvereiste omschreven in de formele motiveringswet en in andere rechtsbronnen. (Arbeidshof Gent, 14 december 1994, RW, 1995-96, 49)

Dat dit niet gebeurd is, of minstens zeer gebrekkig, zal blijken uit de hierna opgesomde vergissingen in de bestreden beslissing van de DVZ.

Volgens rechtspraak van het EHRM moeten de Belgische asielinstanties nagaan of het terugsturen van een asielzoeker onder de Dublin-verordening geen onmenselijke of vernederende behandeling, in de zin van art. 3 EVRM en art. 4 van het Handvest, zou uitmaken. Dat is in casu onvoldoende gebeurd. (Zie o.a. EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2007, §75 - EHRM, Muslim v. Turkije, 26 april 2005, §66 - EHRM, Soering v. VK, 7 juli 1989)

Zie ook HvJ, N.S. v. UK, C-411/10, §94:

"Hieruit volgt dat het, teneinde de Unie en haar lidstaten in staat te stellen hun verplichtingen inzake de bescherming van de grondrechten van asielzoekers na te komen, aan de lidstaten, daaronder begrepen de nationale rechterlijke instanties, staat, in situaties zoals die welke in de hoofdgedingen aan de orde zijn, een asielzoeker niet aan de "verantwoordelijke lidstaat" in de zin van verordening nr. 343/2003 over te dragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de fundamentele tekortkomingen van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest."

Dat er nood is aan een rigoureuus onderzoek blijkt eveneens uit EHRM, MSS v. België en Griekenland, 21 januari 2011:

"293. Lastly, in view of the importance which the Court attaches to Article 3 of the Convention and the irreversible nature of the damage which may result of the risk of torture or ill-treatment materialises, the effectiveness of a remedy within the meaning of Article 13 imperatively requires (...) independent and rigorous scrutiny of any claim that there exists substantial grounds for fearing a real risk of treatment contrary to Article 3 (...)"

Zie eveneens EHRM, Riad en Idiab v. België, 24 april 2008:

"96. The Court further reiterates that, according to its case-law, ill-treatment must attain a minimum level of severity if it is to fall within the scope of Article 3. The assessment of this minimum is relative; it depends on all the circumstances of the case, such as the duration of the treatment, its physical or mental effects and, in some cases, the sex, age and state of health of the victim."

Dat de bestreden beslissing inderdaad genomen werd zonder voldoende inhoudelijke toetsing naar volgen de algemeen gekende gegevens.

a. Over pushbacks aan de grens

Vooreerst blijkt uit verschillende objectieve internationale bronnen, zoals het AIDA-rapport dat er wel degelijk rapporten zijn waarbij verzoekers om internationale bescherming worden geweerd aan de buitengrenzen.

Hieromtrent kan verzoeker vooreerst verwijzen naar het AIDA-Rapport 'Asylum Information Database Country Report: Slovenië, update 2024 - juli 2025, p. 26 e.v.:

(...)

"At the beginning of 2022, the PIC and other organisations in Slovenia regularly detected pushbacks at the Slovenian border. While lodging the application before the Ministry, asylum seekers stated that they have reached and tried to ask for asylum in Slovenia several times before being able to lodge the application for international protection. In February, the practice changed as the Croatian police refused to accept people

based on the readmission agreements. [...] In the second half of 2022, ECCHR together with CRIN filed a complaint in the case of U.F. against Croatia and Slovenia with the Committee on the Rights of the Child. U.F is a Rohingya child who was a victim of a chain pushback from Slovenia to Bosnia.”

(...)

Daarnaast is er ook sprake van beperkingen op grondrechten van personen met internationale bescherming en een schending van het non-refoulementbeginsel.

Volgens verzoeker loopt hij niet enkel het risico mishandeld te worden in geval van overdracht, doch ook te worden teruggedreven in strijd met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

b. Nopens de toegang tot rechtsbijstand

Daarnaast hebben asielzoekers in Slovenië gedurende de asielprocedure geen toegang tot effectieve en daadwerkelijke rechtsbijstand. Dat dienaangaande verzoeker wenst te verwijzen naar de vaststellingen in het AIDA-Rapport 'Asylum Information Database Country Report: Slovenië, update 2024 - juli 2025, p. 13 & 44 e.v.: (eigen onderlijning)

“Detained asylum applicants face problems in accessing the help of refugee counsellors since many have no access to a phone. Lack of interpretation, mistranslated decisions and illiteracy also prevent asylum applicants from obtaining the representation of refugee counsellors. Asylum applicants therefore either leave Slovenia without filing for the judicial review or rely heavily on social workers, the PIC or other NGOs to help them find a refugee counsellor.”

“Free legal counselling and representation during the first instance procedure was provided by the PIC, albeit not to all asylum seekers. Access to free legal assistance and representation before the Administrative Court continued to be a challenge for most asylum seekers. Due to difficulties to access refugee counsellors (including due to unclear information provided by the Migration directorate, language barriers, etc.) and short time limits for the judicial review, some asylum seekers were unable to exercise their right to a legal remedy. Regarding the 3-day time limit for judicial review, the CJEU issued the preliminary ruling stating that this restricts access to judicial review. The court procedures were also prolonged at second instance, due to the backlog of cases. In practice, asylum seekers can wait for more than 3 years to get a decision from the Administrative Court if their application was rejected in a regular procedure. In case of appeal to the Supreme Court, the court procedure can last for several years depending on the case.”

Hieruit blijkt duidelijk de ontstentenis van zekerheid omtrent kosteloze juridische bijstand. Juridische bijstand wordt in de praktijk bemoeilijkt bij een gebrek aan contactmogelijkheden met advocaten.

Aangezien verzoeker geen inkomsten heeft is het risico reëel dat verzoeker zich niet zal kunnen laten vertegenwoordigen door een advocaat in de procedure in eerste aanleg wegens een onzekerheid omtrent de kosteloze juridische bijstand in deze procedure.

Dat het AIDA-Rapport een objectieve publicatie uitmaakt waaruit duidelijk de fundamentele en stelselmatige gebreken met betrekking tot de juridische bijstand blijken.

Er kan dus niet zonder meer gesteld worden dat het asielverzoek van de verzoekende partij door de Sloveense autoriteiten zal behandeld worden volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht.

c. Structurele tekortkomingen in de asielprocedure

Bovendien blijkt de asielprocedure in Slovenië eveneens structurele tekortkomingen te vertonen, specifiek wat betreft de duur, de aanwezigheid van neutrale tolken tijdens de procedure en de rechtsmacht van het orgaan dat het beroep tegen de asielbeslissing behandelt.

c.1. Nopens de duur van de procedure

Ondanks de Sloveense wetgeving termijnen voorziet binnen dewelke de asielaanvraag dient te worden behandeld worden deze stelselmatig overschreden en bedraagt de duur van een asielprocedure aanzienlijk langer dan wettelijk voorzien.

Zie hieromtrent o.m. AIDA-Rapport 'Asylum Information Database Country Report: Slovenië, update 2024 – juli 2025, blz. 13-14 & 35 (eigen onderlijning):

“The lengthiness of the procedure continued to be one of the systematic challenges of the asylum procedure. Applicants processed in the regular procedure waited up to 2 years for a first instance decision and up to 5 years for a final decision due to the backlog in the court procedures.”

(...)

“While most administrative units issued decisions within 30 days on average in 2024, some significantly exceeded this time limit, with the longest average processing time in 2024 having been 159 days (in the administrative unit Škofja Loka). These delays are presumed to result from administrative units being overloaded with applications and also understaffed, although incomplete applications may have also contributed in some cases. Additionally, according to the Ministry of the Interior, secondinstance decisions were issued in 2024 in appeal procedures lodged against negative decisions regarding applications for temporary protection. The result of one of these appeals was positive, and the average duration of the appeal procedure was 63 days.”

(...)

“There are no consequences set out in law for not respecting the time limit. In practice the time limits are not respected, and duration of the procedure is one of the biggest shortcomings of the Slovenian asylum

system. In 2024, 5,634 applications for international protection were lodged and 850 asylum applications were pending by the end of the year. According to official statistics, the average duration of the procedure in 2024 was 45 days from lodging the application to the decision. In case of an in-merit decision the average duration of the procedure was 174 days. Out of 184 positive decisions issued by the Migration directorate, 64 were issued in less than 6 months. Out of 34 decisions granting subsidiary protection, 33 were issued to Ukrainian citizens, whose claims were in practice prioritised. Other asylum applicants had to wait longer for first instance decisions, as 43 positive decisions were issued 6 to 12 months after the lodging the application and 76 were issued one year after lodging the application. In 2024, 208 negative in-merit decisions were issued, out of which 173 were issued in less than 6 months, 17 were issued 6 to 12 months after lodging the application, and 18 were issued 1 year after lodging the application.”

c.2. *Nopens het gebrek aan (professionele) tolken tijdens de procedure*

Bovendien worden asielzoekers bij de interviews voorzien tijdens de asielprocedure bijgestaan door tolken waarvan de professionaliteit niet altijd kan worden gegarandeerd.

Zie hieromtrent o.m. AIDA-Rapport 'Asylum Information Database Country Report: Slovenië, update 2024 – juli 2025, blz. 19, 44:

“Throughout the procedure, the police must provide an interpreter, but this is often not the case due to a lack of available interpreters. The Police also take a short statement on the reasons for applying for international protection.”

(...)

“Lack of interpretation, mistranslated decisions and illiteracy also prevent asylum applicants from obtaining the representation of refugee counsellors.”

d. *Inadequate opvangomstandigheden en overbevolking*

Bij de beoordeling van de opvangmogelijkheden in Slovenië dient DVZ rekening te houden met de feitelijke omstandigheden. Uit Het AIDA-rapport blijkt duidelijk dat de huidige opvangstructuur in Slovenië niet steeds is aangepast aan de instroom van asielzoekers.

Zie hieromtrent o.m. AIDA-Rapport 'Asylum Information Database Country Report: Slovenië, update 2024 – juli 2025, blz. 88 e.v.: (eigen onderlijning)

(...)

“Although the number of arrivals decreased in 2024 the reception conditions in the Asylum home did not improve significantly. The official capacity of the Asylum Home is around 350. Due to lack of capacities, 7 containers are placed on the premises raising the official capacity to 710. The number of individuals accommodated on a daily basis was often higher throughout the year. While the numbers varied through the year, the highest number of accommodated applicants was recorded in January when 911 people were accommodated at the same time. Due to lack of capacity, applicants were often accommodated in containers placed on the premises of the Asylum Home. However, statistics on the number of people accommodated in the containers are not gathered. Since 2022 the Ombudsperson has been raising concerns that the conditions in the Asylum home are not in line with EUAA standards for reception and that they violate the right to personal dignity, privacy, and in some cases personal security as well as raise public health concerns.

(...)

Verzoeker loopt dus een reëel risico op straat terecht te komen, of in een opvangstructuur zonder sociale voorzieningen.

e. *Conclusie*

Aangezien de procedures inzake asiel en internationale bescherming alsook de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Slovenië dermate structurele tekortkomingen vertonen zijn er aldus ernstige motieven om aan te nemen dat verzoeker die in het kader van de Verordening 604/2013 aan Slovenië wordt overgedragen per definitie in een situatie belandt die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat: "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving. Ze verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie o.m. EHRM 21 januari 2001, MSS/België en Griekenland, §218).

Het EHRM heeft al geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem t.a.v. art. 3 EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan de behandelingen die in strijd zijn met art. 3 EVRM. in deze omstandigheden houdt art. 3 EVRM de verplichting in deze persoon niet naar dat land te verwijderen.

Het EHRM heeft geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandeling na te gaan, de te verwachte gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming, dienen te worden onderzocht, rekening houdende met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij.

De DVZ baseert zich op foutieve informatie. De DVZ verwijst enkel naar stukken uit een rapport die dienstig kunnen zijn om verzoeker terug te leiden naar Slovenië en houdt andere informatie achter.

Het vertrouwensbeginsel dat Slovenië gebonden zou zijn door dezelfde verdragen als België en dat er dus geen aanleiding zou zijn om aan te nemen dat de Sloveense autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft niet zou respecteren, geeft niet daadkrachtig aan dat de bestreden beslissing en dus de DVZ zou voldaan hebben aan zijn onderzoeksplicht conform art. 3 EVRM.

Aldus is voormelde motivering niet afdoende.

Zodat, de overdracht naar Slovenië in strijd is met art. 3 EVRM en de bestreden beslissing eveneens niet beantwoordt aan de motiveringsvereisten die krachtens art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen vereist zijn”

2.2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62 van de Vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324). De Raad stelt vast dat het bestreden overdrachtsbesluit op duidelijke wijze de overwegingen in rechte en in feite weergeeft die hebben geleid tot dit besluit. De inhoud verschaft verzoeker *prima facie* het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Verweerder heeft zo duidelijk gemotiveerd dat de verantwoordelijkheid voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming toekomt aan Slovenië en dit gelet op artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 18, §1 van de Dublin III-Verordening. In de bestreden beslissing wordt verder concreet ingegaan op de verklaringen van verzoeker tijdens het zogenaamde Dublin-interview en toegelicht waarom volgens verweerder op basis hiervan geen redenen blijken die zich verzetten tegen een overdracht aan Slovenië. Er wordt ook uitvoerig gemotiveerd waarom volgens verweerder bij een overdracht aan Slovenië geen sprake is van een reëel risico op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest, waarbij wordt geduid enerzijds waarom, rekening houdend met verzoekers verklaringen, geen redenen op individuele gronden blijken voor een dergelijk risico en anderzijds waarom, rekening houdend met de objectieve landeninformatie, evenmin sprake is van structurele tekortkomingen in de procedure voor internationale bescherming en de opvang- en onthaalvoorzieningen in Slovenië. Verweerder duidt ook welk bronnenmateriaal hij hiervoor heeft gebruikt en motiveert zijn besluit op basis van de bevindingen in een gezaghebbend rapport. De uitgebreide motivering in dit verband stelt verzoeker *prima facie* op voldoende wijze in staat om te begrijpen waarom het bestreden overdrachtsbesluit werd genomen, derwijze dat hij er zich in rechte tegen kan verdedigen. Van een gebrek aan motivering, dan wel een geheel stereotiepe motivering, zoals verzoeker voorhoudt, is geen sprake. Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, wordt *prima facie* niet aannemelijk gemaakt.

2.2.3. Gelet op de inhoudelijke kritiek van verzoeker betreffende de door artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest geboden bescherming, voert hij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aan. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

2.2.4. De Raad merkt vooreerst op dat verzoeker als dusdanig niet betwist dat Slovenië overeenkomstig de Dublin III-Verordening verantwoordelijk is voor zijn verzoek om internationale bescherming.

2.2.5. Verzoeker betoogt evenwel dat een overdracht naar Slovenië strijdig zou zijn met artikel 3 van het EVRM, omdat er sprake is van structurele tekortkomingen in de procedure voor internationale bescherming en de opvang- en onthaalvoorzieningen in Slovenië.

2.2.6. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 3 van EVRM, bepaalt als volgt: "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.*"

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering of overdracht door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende

gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad t. Bulgarije, § 96).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat een verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. Het komt in principe aan de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM (cf. EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin (cf. RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262).

Indien dit begin van bewijs wordt geleverd, dan verschuift de bewijslast en is het aan de verdragsluitende staat om in dat geval iedere twijfel over het bewijs weg te nemen. Om het risico op foltering of onmenselijke behandeling te bepalen, moet de verdragsluitende staat met name de voorzienbare gevolgen van het terugsturen van de vreemdeling naar het land van bestemming onderzoeken, daarbij rekening houdend met de algemene situatie in het land en de persoonlijke omstandigheden van de vreemdeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 99, punt (c)).

De bestreden beslissing houdt in dat verzoeker zal worden overgedragen aan Slovenië, nu hij in dit land een verzoek om internationale bescherming had ingediend op 3 juni 2025 en gezien de Sloveense autoriteiten zich op 3 april 2026 akkoord hebben verklaard met de terugname op grond van artikel 18 (1) van de Dublin III-Verordening. Het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin III-Verordening deel uitmaakt, berust op wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten. Er wordt dan ook in eerste instantie uitgegaan van een sterk vermoeden dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, met het Verdrag van Genève en met het EVRM. Er kan dan ook in beginsel van worden uitgegaan dat het beschermingsverzoek van verzoeker door de Sloveense autoriteiten zal worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het Unierecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Toch kan niet worden uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, wanneer zij aan deze lidstaat worden overgedragen, worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (HvJ 21 december 2011, N. S. e.a., C-411/10 en C-493/10, punt 81).

Zo heeft het Hof reeds geoordeeld dat artikel 4 van het Handvest eraan in de weg staat dat de lidstaten een asielzoeker aan de verantwoordelijke lidstaat overdragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de systeemfouten in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van deze bepaling (HvJ 21 december 2011, N. S. e.a., C-411/10 en C-493/10, punt 106).

Artikel 3 (2), tweede lid, van de Dublin III-Verordening waarbij deze rechtspraak is gecodificeerd, bepaalt daarom het volgende: *“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”*

Ofschoon artikel 3 (2), tweede lid, van de Dublin III-Verordening slechts ziet op een situatie waarin het reële risico op onmenselijke of vernederende behandeling, in de zin van artikel 4 van het Handvest, voortvloeit uit de systeemfouten in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor personen die om internationale bescherming verzoeken, in de lidstaat die ingevolge die verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek, oordeelde het Hof verder dat uit het in voormeld artikel 4 neergelegde algemene en absolute verbod tevens volgt dat de overdracht van een verzoeker aan die lidstaat uitgesloten is telkens wanneer er ernstige, op feiten berustende gronden bestaan om aan te nemen dat de asielzoeker een dergelijk risico zal lopen bij zijn overdracht of als gevolg daarvan. Met andere woorden, zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een beschermingsverzoek, kan een asielzoeker slechts worden overgedragen in het kader

van de Dublin III-Verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist volgens het Hof een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan (HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU).

Of de betrokken persoon wegens zijn overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in de zin van de Dublin III-Verordening een ernstig risico loopt op onmenselijke of vernederende behandeling op het moment zelf van de overdracht, dan wel tijdens de asielprocedure of na afloop daarvan, is voor de toepassing van artikel 4 van het Handvest niet van belang.

Wanneer de rechterlijke instantie waarbij een beroep tegen een overdrachtsbesluit wordt ingesteld, over door de betrokken persoon overgelegde bewijzen beschikt dat een dergelijk risico bestaat, is deze rechter dan ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingscriterium van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken.

Zulke tekortkomingen vallen alleen dan onder artikel 4 van het Handvest – welk artikel overeenstemt met artikel 3 van het EVRM en waarvan de inhoud en de reikwijdte dus krachtens artikel 52, lid 3, van het Handvest dezelfde zijn als die welke er door genoemd verdrag aan worden toegekend – wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak (zie EHRM 21 januari 2011, M.S.S. tegen België en Griekenland, § 254).

Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (zie in die zin EHRM 21 januari 2011, M.S.S. tegen België en Griekenland, §§ 252-263). Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terecht komt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, C-163/17, Jawo, punten 82-93).

2.2.7. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht van verzoeker aan Slovenië werden onderzocht en dat een onderzoek werd gevoerd naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, waarbij verweerder tot de vaststelling komt dat *“(h)et feit dat kritische opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten van opvang en behandeling van verzoekers om internationale bescherming in Slovenië is volgens ons onvoldoende om tot het besluit te komen dat ten aanzien van Slovenië in het geheel niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel en dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Slovenië worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest”*. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder oordeelt dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van verzoeker aan Slovenië een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest, noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure voor internationale bescherming of in de opvang- en onthaalvoorzieningen, noch op individuele gronden. Verweerder heeft hierbij zowel rekening gehouden met de verklaringen van verzoeker die hij heeft afgelegd tijdens zijn Dublin interview als met in de bestreden beslissing vermelde landeninformatie, waaronder het rapport *“Asylum Information Database –Country Report – Slovenia”*, laatste update op 19 augustus 2025 (hierna: AIDA-rapport). Ook verzoeker baseert zich in zijn verzoekschrift op laatstgenoemd rapport. Verweerder erkent de kritische bemerkingen die uit de rapporten zijn gebleken, doch komt tot de conclusie dat er bij overdracht van verzoeker aan Slovenië geen reëel risico voorligt op een schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure voor internationale bescherming of in de opvang- en onthaalvoorzieningen, noch op individuele gronden. Het komt derhalve aan verzoeker toe om zijn andersluidend standpunt met concrete argumenten te onderbouwen. Het is aldus aan verzoeker om met concrete argumenten aan te tonen dat deze conclusie niet deugdzam is.

2.2.8. Waar verzoeker ingaat op meldingen van pushback in 2022, wijst de Raad erop dat de melding van pushbacks aan de grens – hoe betreurenswaardig dit ook is – op zich de overdracht van een verzoeker om internationale bescherming naar deze lidstaat niet in de weg staan. De Raad verwijst hiertoe naar het arrest van het Hof van Justitie van 29 februari 2024 in de zaak C-392/22, waarin als volgt werd geconcludeerd: *“Het feit dat de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van een derdelander overgaat tot pushbacks en bewaring aan zijn grensposten van derdelanders die een dergelijk verzoek aan zijn grens wensen in te dienen, op zich niet in de weg staat aan*

de overdracht van die derdelander aan die lidstaat. De overdracht van die derdelander aan die lidstaat is evenwel uitgesloten indien er ernstige, op feiten berustende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij of na de overdracht een reëel risico zou lopen om aan dergelijke praktijken te worden onderworpen en hij door deze praktijken naargelang van de omstandigheden die moeten worden beoordeeld door de bevoegde autoriteiten en door de rechter bij wie eventueel beroep tegen het overdrachtsbesluit is ingesteld zou kunnen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële ontberingen die zo ernstig is dat deze kan worden gelijkgesteld met een door artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie verboden onmenselijke of vernederende behandeling.” Door in zijn verzoekschrift te wijzen op informatie over de situatie van pushbacks in Slovenië die geen betrekking heeft op de situatie van personen die op grond van de Dublin III-Verordening worden overgedragen aan Slovenië, slaagt verzoeker er niet in de hierboven aangehaalde vaststellingen en overwegingen te weerleggen en aan te tonen dat er in Slovenië sprake is van systeemfouten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Verzoeker zal, met uitdrukkelijk akkoord van de Sloveense autoriteiten, worden overgedragen via de luchthaven van Ljubljana en zal zich in een situatie bevinden die helemaal anders is dan die van de vreemdelingen die het voorwerp zijn van pushbacks aan de grens.

2.2.9. Verzoeker gaat verder in op de praktische moeilijkheden inzake de toegang tot gratis rechtsbijstand en tolken voor bepaalde talen. De Raad wijst erop dat verzoekers om internationale bescherming volgens het AIDA-rapport bij de betekening van hun beslissing inzake hun verzoek om internationale bescherming een lijst van advocaten ontvangen, opgesteld in hun taal. In deze lijst worden verzoekers aangegeven dat zij een advocaat moeten aanstellen om hen te helpen met hun beroepsprocedure, dan wel de migratiediensten te contacteren om een gratis advocaat voor hen aan te stellen. Het AIDA-rapport maakt gewag van praktische problemen om een gratis advocaat te bekomen, in het bijzonder voor asielzoekers die worden vastgehouden. Evenwel wordt er in voormeld rapport ook aangegeven dat verzoekers kunnen rekenen op de hulp van sociale werkers, het “*Legal Center for the Protection of human Rights and the Environment*” – een die grotendeels werd gefinancierd door de Europese Commissie en thans nog operationeel is als een UNHCR partner – of andere ngo's (zie AIDA-rapport, p. 41-44), in hun zoektocht naar gratis rechtsbijstand. Verzoeker toont niet aan dat het voor hem niet mogelijk zou zijn om, middels de hulp van sociaal werkers of ngo's, zijn weg te vinden naar een kosteloze advocaat, die wel degelijk voorzien zijn. Verzoekers betoog dat hij geen enkele financiële middelen heeft om een eigen advocaat te bekomen, is ook niet meer dan een louter bloot betoog. Wat betreft het gebrek aan professionaliteit van bepaalde tolken, wijst de Raad erop dat uit het AIDA-rapport blijkt dat er voor bepaalde talen een gebrek is aan gekwalificeerde tolken. Wanneer geen tolk kan worden gevonden in Slovenië, kan het ministerie van binnenlandse zaken hulp vragen aan een andere EU-lidstaat, instellingen van de EU of andere internationale organisaties. In 2024 hadden de migratiediensten contact met 49 tolken voor verschillende talen, waarbij het ministerie voor binnenlandse zaken voor een aantal talen hulp diende in te schakelen van de EUAA voor hulp bij de vertaling in bepaalde procedures. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat het niet mogelijk zou zijn voor de Sloveense autoriteiten om te voorzien in een tolk Pashtou, al dan niet met hulp van de hierboven beschreven instanties (zie AIDA-rapport, p.38-39). De Raad merkt hierbij op dat Afghanistan voorkomt in de top drie van meest voorkomende verzoekers om internationale bescherming in Slovenië in 2024 (zie AIDA-rapport, p. 8). Bovendien benadrukt de Raad dat verzoeker in het verleden reeds in contact is gekomen met de Sloveense asielinstanties en dat hij tijdens zijn Dublin gehoor in België geen gewag heeft gemaakt van enige problemen (zie AD, “verklaring dvz” dd. 27 maart 2026, vraag 39). Dat de beslissingstermijnen inzake verzoeken om internationale bescherming niet steeds worden gerespecteerd en dat verzoekers kunnen worden geconfronteerd met de duur van een asielpcedure die aanzienlijk langer is dan wettelijk voorzien, kan geen systeemfout worden genoemd die overdracht belet, gezien zulke zaken in elk asielsysteem voorkomen en niet direct kunnen beschouwd worden als een systeemfout die kan leiden tot een mensonwaardige of vernederende behandeling.

2.2.10. Aangaande de opvangsituatie, werd in de bestreden beslissing terecht aangegeven dat uit het AIDA-rapport blijkt dat Dublinterugkeerders bij hun terugkeer worden beschouwd als verzoekers om internationale bescherming. Zij hebben aldus ook recht op opvang. In de bestreden beslissing wordt verder als volgt gemotiveerd: “*De Sloveense instanties geven verzoekers recht op materiele opvang in de Sloveense opvangstructuren gedurende hun volledige procedure. Er zijn volgens het rapport geen problemen gekend waarbij verzoekers geen toegang zouden hebben tot opvang. (AIDA p. 81). In 2024 daalde het aantal aankomsten in Slovenië, nadat er in 2023 een probleem van overbevolking was ontstaan, de omstandigheden in de Sloveense opvang kenden echter geen significante verbetering door deze daling. De ombudsman uitte reeds sinds 2022 bezorgdheid dat de omstandigheden in de opvangcentra niet in lijn zijn met de Europese standaard. Hij oordeelde verder dat een capaciteitsverhoging noodzakelijk is om aan de minimumstandaard te kunnen blijven voldoen. Begin 2024 werden twee nieuwe opvangcentra aangekondigd. (AIDA p.88). We zijn van oordeel dat bovenstaande niet leidt tot het besluit dat de Sloveense opvangvoorzieningen dermate structurele tekortkomingen kennen dat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.”. Door louter uit dezelfde passage van het AIDA-rapport als verweerder te citeren en finaal een andere mening te zijn toegedaan dan de beoordeling die hiervan werd gemaakt door*

het bestuur, doch waarbij hij evenwel niet *in concreto* aantoont dat verweerder bij zijn beoordeling bepaalde specifieke informatie opgenomen in het meest recente AIDA-rapport, of in een andere bron, onterecht niet mee in rekening bracht of op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze tot zijn beoordeling kwam, kan hij de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen. De Raad erkent, in navolging van verweerder, dat er inderdaad gewag wordt gemaakt van gebrekkige omstandigheden in de opvangvoorzieningen, doch er blijkt niet dat dit een dermate hoge graad van ernst bereikt, dat van foltering of een menonwaardige of vernederende behandeling kan worden gesproken.

2.2.11. Verzoeker toont niet aan dat verweerder op basis van de door hem gedane vaststellingen op basis van het meest recente AIDA-rapport, op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze tot zijn beoordeling is gekomen dat niet blijkt dat er voor Dublin terugkeerders in het algemeen kan worden gesproken van structurele tekortkomingen inzake de (toegang tot de) procedure voor internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in Slovenië en dat *“(h)et feit dat kritische opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten van opvang en behandeling van verzoekers om internationale bescherming in Slovenië volgens ons onvoldoende [is] om tot het besluit te komen dat ten aanzien van Slovenië in het geheel niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel en dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Slovenië worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest”*.

2.2.12. Wat betreft verzoekers individuele omstandigheden, blijkt uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing dat verweerder hiermee rekening heeft gehouden in zijn beoordeling. De Raad kan enkel vaststellen dat verzoeker de beoordeling van zijn persoonlijke elementen volstrekt onbesproken laat, zodat deze motieven dan ook overeind blijven. De Raad stipt hierbij nogmaals aan dat verzoeker tijdens zijn Dublin gehoor geen gewag heeft gemaakt van enige problemen in Slovenië en verklaarde er goed te zijn behandeld (zie AD, “verklaring dvz” dd. 27 maart 2026, vraag 39).

2.2.13. Rekening houdend met het voorgaande, besluit de Raad dat verzoeker niet heeft aangetoond dat verweerder in de bestreden beslissing ten onrechte of op onzorgvuldige wijze heeft gesteld dat zijn overdracht aan Slovenië geen reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest, noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure voor internationale bescherming of de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Slovenië, noch omwille van verzoekers individuele omstandigheden. Verzoeker brengt geen elementen aan die afbreuk zouden kunnen doen aan deze vaststelling.

2.2.14. Het enig middel is niet ernstig. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

2.3. Dienvolgens is niet voldaan aan de eerste van de twee cumulatieve voorwaarden om tot schorsing van de tenuitvoerlegging over te gaan. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het bij de vordering tot schorsing te betalen rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig april tweeduizend zesentwintig door:

N. DENIES, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

F. BROUCKE, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. BROUCKE

N. DENIES